

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Džerladas Ronsonas mėgdavo sakyti: *Gal gyvenimas ir nėra ta šventė, kurios tikėjomės, bet kol mes čia — turime šokti*. Būtent Džeris jį tam paragino, ir todėl jis dabar stovėjo Londono Gatviko oro uosto laukiamajoje salėje. Šitokią akimirką šokti sunkoka, bet kad jo viduje širdelė spurdėjo, tai, o brolau, gali nė kiek nebejoti!

Ji tuojau tuojau pasirodys.

Jo tiesi kariška laikysena, santūrus tvido kostiumas, tvirti zomšiniai batai ir kiek anksčiau tvarkingai sušukuoti žili plaukai kontrastavo su veide akivaizdžiai matomu nuoširdžiu, visiškai vaikišku džiaugsmu. Jo kūnas nenustygo iš džiaugsmo. Nekantravo. Nuo jaudulio kuteno pilvą. Jautėsi kaip koks paauglys prieš pirmąjį pasimatymą, nors jau buvo netoli šešiasdešimties, tad žinojo, kad nevalia šitaip jaustis, bet nieko sau negalėjo padaryti. Na bet ką gi — juk jis šitos dienos laukė taip ilgai, kone metus, ir vos galėjo patikėti, kad ta diena pagaliau atėjo ir kad *ji* pagaliau bus čia!

Dauguma kitų greta laukiančių žmonių buvo vairuotojai, iškėlę lenteles su savo keleivių vardais, viltingai besižvalgantys į minią, žengiančią pro automatinės duris. Bet Džonis Fordvoteris vos nulaikė didžiulę rausvų rožių puokštę — ją teko priturėti abiem rankomis. Šiaip jau, kaip buvęs kareivis, jis gėdytųsi rodytis su puokšte gėlių, tikrai ne apie gėles sukosi jo gyvenimas, bet šiandien — viskas kitaip. Šiandien jam buvo nesvarbu, kas ką apie jį pagalvos. Šiandien jis vaikščiojo padebesiais. Ir galvojo tik apie viena.

Apie Ingridą. Ji bet kurią sekundę gali įžengti į atvykimo salę. Jo gyvenimo meilė. Kuri jam pasisakė dievinanti rausvas rožes. Ir rožinių šampaną. Puikus butelaitis, įstatytas į ledus, jos laukė jo bute Hove. *Laurent Perrier*, vintažinis. Solidu.

Ir skirta solidžiai moteriai.

Laukimas buvo vos bepakeliamas. Drugeliai pilve jau gerokai pasiuto. Tų drugelių jis nebuvo jautęs gal keturiasdešimt metų, nuo to laiko, kai ėjo į pirmąją pasimatymą su Eleina — tada Džonis, dar būdamas paauglys studentas, nervingai išlipo iš savo surūdijusio lauko „Mini“ ir nudrožė jos tėvų darželio takeliu prie namo Braitono krantinėje.

Pro duris pasirodė būrelis žmonių. Automobiliuku vežama senolių porėlė, jų lagaminai — už nugaros. Didelė šeimyna iš Artimųjų Rytų, lydimą nešiko, stumiančio pilną vežimėlį nešulių. Motina, traukianti lagaminą ant ratukų, ir mažas berniukas jai iš paskos, nešinas tigro kailio spalvos lagaminėliu. Kompanija rimtai atrodančių kostiumuočių. Pora vienuolių. Vyriškis paplūdimio marškinėliais, šortais ir lauko šlepetėmis bei moteriškė po vigvamo dydžio sombreru — abu stumia akį režiančius lagaminus ant ratukų.

*Nagi, Ingrida! Mano mieloji, meile mano! Mein Liebling, mein Schatz!**

Jis dirstelėjo į laikrodį — 19.08. Pratiksėjo penkiasdešimt minučių nuo to laiko, kai nusileido lėktuvas iš Miuncheno. Džonis žvilgtelėjo į atvykstančių reisų lentą, tada išsitraukė telefoną ir patikrino programėlę, sekančią skrydžius — gal kokį penktą ar šeštą kartą, nes vis norėjo įsitikinti, ar nieko nesupainiojo. Tikrai. Jau penkiasdešimt dvi minutės. Gal kokie bagažo išdavimo sutrikimai — čia jų dažnai pasitaiko. Žiūrėjo į praeinančių pro jį ką tik atvykusių keleivių bagažo ženklelius, akimis ieškodamas viską išduosiančių „easyJet“ užrašų, kurie reikštų, kad šitie žmonės, matyt, atskrido iš Miuncheno, kaip ir jo mylimoji.

* Mano mylimoji, mano brangiausiaj! (Vok.; čia ir toliau — vert. past.)

Ingrida Osterman.

Ji jam visapusiškai patiko, įskaitant ir vardą. Jis toks paslaptin-gas, egzotiškas. Moteris iš kitokio pasaulio!

Keturiasdešimties dar nesulaukusi blondinė su stilingais aki-niais nuo saulės, trumpa odine striukyte ir auliniiais batukais, stu-mianti brangiai atrodantį lagaminą, pasirodė akiratyje ir užtikrintai žingsniavo pirmyn.

Ingrida!

Širdis smarkiau suspurdėjo. Ir darsyk!

O tada nudardėjo į pakulnes, nes moteriai priartėjus suprato, jog tai ne ji. O gal?

Moteris praėjo pro šalį. Jis dar norėjo pasitikrinti jos nuotrauką telefone, bet tada pamatė, kad blondinė moja kažkam toliau. Džonis stebėjo, kaip ji pagreitina žingsnį ir puola į aukšto tipo su kasa glėbį.

Na, bent jau aišku, kad leidžia Miuncheno skrydžio keleivius, guodėsi jis. Vylėsi. Laukė. Dar penkiolika minučių. Dvidešimt. Dar būrys keleivių su „easyJet“ etiketėmis. Bet ne Ingrida. Džonis patik-rino savo telefoną. Žadėjo nusileidusi iškart parašyti žinutę, bet gal iškilo kokių nors nesklandumų dėl jos vokiško numerio, gal nepa-vyksta susisiekti? Jis išsiuntė žinutę.

Aš tavęs laukiu, mein Liebling! XXXXXXXXXX

Žiūrėjo į ekraną laukdamas atsako. Negi atskridusi pamiršo vėl įsijungti telefoną?

Tada ūmai išgirdo į jį besikreipiantį vyrišką balsą:

— Pone Fordvoteri?

Atsigręžęs prieš save išvydo kresną penkiasdešimtmetį vyriš-kį, vilkintį švarką su kaklaraiščiu, o šalia jo — beveik trisdešimties merginą pašiauštai sušukuotais šviesiais plaukais, apsivilkusią tamsiu kelnų kostiumu.

— Taip? — atsakė Džonis, sunerimęs dėl tokios netikėtos kom-panijos. Gal kas nutiko?

— Džonis Čarlis Fordvoteris?

— Taip, tai aš.

Vyriškis parodė jam savo ženklelį:

— Detektyvas seržantas Potingas ir detektyvė konstablė Vaild iš Sario ir Sasekso kriminalinės policijos, sere. Sulaukėme skambučio iš jūsų sesers Andželos, kuri susirūpinusi dėl jūsų nuo to laiko, kai vienas iš mano kolegų su jums šnekėjo prieš porą mėnesių. Sesuo sakė, kad būsite čia, ir papasakojo, ko laukiat. Gal galima, sere, minutėlę su jumis šnektelėti?

Džonis sekundėlę pasijuto visiškai paklaikęs. Pilve užtelėjo, lyg žemyn būtų skriejęs patrakęs liftas, nes į galvą toptelėjo siaubinga mintis.

— O Dieve, ne, prašau. Prašau, tik nesakykit, kad Ingridai kas nutiko. Prašau jūsų.

— Gal galėtumėte kartu su mumis pavažiuoti iki oro uosto policijos skyriaus, pone Fordvoteri? — paklausė seržantas Potingas. — Čia tik penkios minutės kelio.

— Prašau, pasakykit, kad jai viskas gerai. Kad nenutiko kokia nelaimė?

— Ne, sere, jokia nelaimė nenutiko, — tarė konstablė Vaild, kai jie išėjo į lauką ir pasiekė policijos automobilį.

— Ačiū Dievui, na, bent jau tai gerai, — guodėsi Džonis ir pajuto didelį palengvėjimą. — Matot, esu sunerimęs — aš jos laukiau, laukiau, kol nusileidusi ateis ir susitiksim, — jis kiek suglumęs pažvelgė į rankose laikomą gėlių puokštę.

— Deja, sere, Ingridos Ostman tarp keleivių nebuvo, — tarė ji. Džonis atsigrėžė į ją, vėl pajutęs tą kryčio jausmą.

— Kodėl? Kas atsitiko?

Akimirką policijos pareigūnai nepatogiai susižvalgė, o tada detektyvė konstablė Vaild prabilo kupinu užuojautos balsu:

— Net nežinau, sere, kaip čia jums pasakius, — rinko žodžius ji. — Deja, turiu pranešti naujieną, kuri, manau, jus gali sukrėsti.

Mūsų žvalgybos duomenimis, tokios moters, kurios laukiate, frau Ingridos Ostman, nėra iš viso.

2

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Skimbtelėjo žinutė.

Nusirenk, meine liebe Lena, noriu pamatyti tavo grožybes!

Lena Velč savo bute šeštame aukšte Miunchene, Malūnų gatvėje, virptelėjo iš erotinio susijaudinimo ir aistros, kurios jau seniai taip nebuvo jautusi. Išlenkus tris taures prosekso, ryžto padaugėjo, o susivaržymas pranyko. Keturiasdešimt septynerių išsituokusią moterį malonino išvaizdaus vyruko, kurį susirado per internetinę pažinčių agentūrą, dėmesys — su juo ji bendravo jau trejetą mėnesių, bet dar taip ir nebuvo susitikusi gyvai.

Jai buvo smagu manyti, kad tebėra patraukli, juolab kad kasdien stropiai lankydavo treniruotes ir triskart per savaitę eidavo pabėgioti, tad jos kūnas neprarado stangrumo, nors buvo pagimdžiusi tris vaikus, kurie visi dabar lankė universitetą. Visgi prieš penketą metų patirtos traumos padariniai Leną dar kamavo — jos santuoka, trukusi dvidešimt metų, žlugo, mat jos vyrelis kaip koks Piteris Penas labiau mėgo jaunesnių merguželių kompaniją nei ją ir rūpesčius su augančiais vaikais.

Tačiau, kad ir kaip ten būtų, pasitikėjimas savimi palengva ėmė grįžti, galiausiai jos sesuo paragino užsiregistruoti į internetinių pažinčių puslapį — ji pati taip padariusi po savo vyro netekties. O sesuo, pasirodo, buvo teisi — per šiuos kelis mėnesius, flirtuojant internete su įvairiais vyrais, jos pasitikėjimas savimi ėmė augti lyg ant mielių.

Bet buvusiai viešųjų ryšių specialistei, daug metų kentusiai tokį Jorgo elgesį, vis dar reikėjo laiko, kad imtų pasitikėti koku vyru. O dėl pastarojo visai neseniai kilo šiokių tokių įtarimų.

Ir vis dėlto Dyteris Hasas buvo vienintelis iš jos kavalierių, kuris jai iš tiesų patiko.

Tačiau išsiaiškino, kad tokio žmogaus nėra.

Ant jos stalo gulėjo išdėliotos šviesiaplaukio gražuoliuko nuotraukos. Vienoje jis kaip modelis demonstruoja „Prada“ drabužius. Kitoje išpūtęs raumenis ir su mažiausiomis įmanomomis trumpikėmis pozuoja Viduržemio jūros pakrantėje, fone plūduriuojant jachtoms. Trečioje vilkintis stilingu juodu švarku ir su „Ray-Ban“ akiniais pasilenkęs prie baro, o jį stebi labai patraukli mergina.

Ketvirtoji nuotrauka pornografinė — nupaveiksluotas visiškai nuogas.

Visos šios fotografijos kažkaip nelipo prie aprašymo, kurį rado vokiškame pažinčių puslapyje *ZweitesMal.de*.

Trisdešimt penkerių išsituokęs oro eismo
kontrolierius ieško šviesiaplaukės smagios moters
linksmybėms, išdaigoms ir kas žino, kam dar?

Gurkštelėjo dar proseką, kad būtų ryžtinga kaip olandė, ir jam atrašė:

**Tau teks palaukti, kol atvažiuosi, kad pamatytum,
kas po drabužiais ;-)**

Po kelių akimirkų jis atsakė:

Meine liebe Lena, aš neištversiu!

Ji darsyk peržvelgė to Pono Neįtikimojo nuotraukas. Galvojo, kaip buvo smagu su juo susirašinėti, bet taip pat ir sunku patikėti kai kuriais jo sakomais dalykais ir pasiteisinimais, dėl ko jis negalįs atvykti — visa tai kažki kaip nederėjo tarpusavyje. O paskui jis numetė

tokią bombą — esą norėtų pasiskolinti 25 000 eurų savo sergančios motinos sąskaitoms ligoninėje padengti.

Šitai tikrai sukėlė įtarimų, ir ji internete ėmė kapstyti, kaip čia kas. Pati turėdama darbo informacinėse technologijose patirties ir dar padedama buvusio bendradarbio, bemaž programišiaus, dabar jau buvo įsitikinusi, kad atrado, kas jai rašinėja iš tiesų.

Savo seseriai dar nepranešė, ką šįryt pavyko atkapstyti, o prieš kreipiantis į policiją jai reikėjo daugiau įkalčių. Užtat šįvakar jį čia ir pasikvietė — neva perduoti prašomus pinigus. Lena įstatė slaptą kamerą ir diktofoną.

Bet ar jis užkibs ant kabliuko?

3

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Kol kas niekas nesirodo.

Jo duomenys buvo klaidingi. Mėšlas. Ir pats jautėsi kaip mėšlo krūva — vėl. Galva užė nuo simptomų, kurie vis atsikartodavo kada papuoļę, dažniausiai — pačiu netinkamiausiu metu. Sėdėdamas už tamsinto savo pilko „Passat“ stiklo Miuncheno daugiabučių kvartale Malūnų gatvėje, Andreasas Fogelis ir toliau akylai stebėjo aplinką vis gerdamas drungną kokakolą iš skardinės ir vieną po kitos rūkydamas cigaretes — nuo to jam darėsi tik blogiau. Lauke įkyriai dulksnojo, tad lašų skraistė ant lango darė jį beveik nematomą, tačiau tikrai nepadėjo matyti įėjimą į nedidelį daugiabutį netoli priešais, kitoje gatvės pusėje. Įprastas bavariškas pastatas — geltonas, raudonu čerpių stogu, su miniatiūriniais balkonėliais.

Lena Velč — moteris, kurios jis čia atsiųstas stebėti, — namo grįžo prieš keturias valandas. Tikrai ten ji. Keturiasdešimties su viršum, šviesūs plaukai, stilingas lietpaltis, aukšti batai; viskas kaip nuot-

raukoje, kurią turėjo savo telefone. Ji pravėrė plieninės tvoros vartus, užėjo pro paradines duris ir daugiau tikrai neišėjo — tuo buvo tikras. Užpakalinės durys skirtos tik priešgaisriniam išėjimui — jei ten kas eitų, imtų kaukti priešgaisrinę signalizaciją. Gal šią akimirką jo savi-jauta ir nebuvo tinkamiausia darbui, tačiau jis profesionalas ir neleis-tų jai prasmukti nepastebėtai. Šesto aukšto bute Fogelis matė degant šviesas, ir iš jam duoto plano aiškėjo, kad moteris tikrai ten tebėra.

Ūmai jis apmirė. Galinio vaizdo veidrodėlyje sušvito žibintai. Gatvė slinko automobilis — akivaizdu, ieškantis adreso. Tamsus se-danas. „Audi“. Jis pravažiavo, ir gatvės žibinto šviesoje Fogelis išvelgė viduje dviejų afrikietiškos išvaizdos vyrų siluetus.

Bene jie?

Tačiau tuojau jam vaizdą užstojo gatvėje pasirodęs namelis ant ratų.

— Šalin iš kelio!

Atsidarė to kemperio keleivio durelės, o pro jas išsirioglinusi kresna moteriškė atsistojo ant kelio ir ėmė garsiai kalbėtis su vairuo-toju. Iš paskos sustojo dar viena mašina ir kiek palūkėjusi pradėjo pypsinti.

Moteris ir toliau vokiškai kalbėjosi su vairuotoju.

— Nagi, dinkit iš vaizdo! — įpykęs prakošė Fogelis.

Mašina iš paskos supypsėjo darsyk.

4

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Džonis Fordvoteris tylomis sėdėjo policijos automobilio gale, kol jie važiavo iš Gatviko šiaurinio terminalo į oro uosto policijos skyrių, ir viduje kunkuliavo iš pykčio. Jis dėbčiojo į telefoną, vis lauk-damas, kol pasirodys Ingridos žinutė. Policija nieko neišmano. Aišku,

kad ji yra! Juodu su Ingrida vienas kitą beprotiškai įsimylėję. Tuojau pradės savo naująjį gyvenimą kartu. Ji jau pardavinėja savo nuosavybę Vokietijoje ir ruošiasi persikelti pas jį į Angliją. Savo bute jis padarė remontą, kai kuriuose kambariuose pakeitė kilimus, sunkiai darbavosi, kad namai taptų jaukesni.

Priešais sėdintis pareigūnas, jiems privažiavus užkardą, pradarė langą ir priglaudė prie aparato savo kortelę. Užkardas pakilo, ir jie atsidūrė spygliuota viela aptvertame kieme su dar keliais policijos automobiliais. Kai sustojo, pareigūnė priėjo, atidarė dureles ir jį išleido.

Jie žingsniavo tebetvyrant rugsėjo vakaro šilumai, pakeliui pareigūnas keliskart trūktelėjo elektroninę cigaretę, kol visi suėjo į neišvaizdų dviaukštį pastatą, viduje atsiduodantį senu linoleumu. Tada užlipo laiptais, praėjo bespalviu koridoriumi, ant kurio sienų kabojo keletas lapelių su pranešimais, o tada pateko į mažą darbinį kabinetą be langų, vien su metaliniu stalu ir dviem kėdėmis. Į juos buvo nutaikusi žvilgsnį aukštai ant sienos pritvirtinta stebėjimo kamera.

— Gal norit ko atsigerti, pone Fordvoteri? — paklausė Velvetė Vaild. — Arbatos, kavos?

Nuo nerimo jam darėsi bloga. Šalta. Pats nežinojo, ko nori.

— Užteks ir vandens.

Pareigūnams išėjus, jis dar kartą patikrino savo telefoną. Ir dar kartą. Čia kažkokia siaubinga klaida. Gal Ingrida pavėlavo į lėktuvą? Maža kas galėjo atsitikti. Tarkim, dėl avarijos uždarė kokį nors kelią į oro uostą, ar kažkas panašaus. Jis vėl jai parašė. Gal policija ką nors supainiojo, o ji tebėra багаžo skyriuje ir laukia savo daiktų? Arba rašo pareiškimą dėl dingusio багаžo?

Jokio atsakymo.

Surinko jos numerį.

Bet teisgirdo pranešimą vokiškai, kurio nesuprato. Panašu, lyg būtų bėdų dėl numerio.

Gal ryšys neveikia? Gal pametė telefoną? Arba išsikrovė baterija?

Ta pareigūnė, detektyvė konstablė Vaild — kaip prisiminė — sugrižo, o iš paskos ir jos kolega. Ji padėjo ant stalo plastikinį indelį su vandeniu. Jis padėkojo.

— Pone Fordvoteri, ar jūs nieko prieš, kad mano kolega seržantas Potingas įrašys mūsų pokalbį? — paklausė ji.

— Gerai, aišku, — numykė jis.

— Oro uoste susiradome jus dėl jūsų sesers Andželos skambučio — esame įsitikinę, kad jūs tapote mūsų tiriamo sukčiavimo auka. Gal pamenate, prieš keletą mėnesių pas jus lankėsi mano kolegė detektyvė konstablė Helena Sirl. Ji jus perspėjo, kad galbūt nukentėjote nuo internetinio sukčiavimo, tačiau jūs su tuo nesutikote, — dėstė ji. — Manome, kad dabar padėtis pasikeitė, ir norėtume jums užduoti keletą klausimų. Mums bus lengviau, jei viską įrašysime, tad dėkoju, kad leidžiate tai daryti.

Abu detektyvai atsisėdo priešais Džonį. Pareigūnė paspaudė įrašymo mygtuką ant pultelio ir pakėlusį galvą į kamerą tarė:

— Dabar 20.10, pirmadienis, rugsėjo 24-oji. Detektyvė konstablė Vaild ir detektyvas seržantas Potingas apklausia poną Džoną Čarlzą Fordvoterį.

Ji žvilgtelėjo į jį patikinančiu žvilgsniu. Džonis prie vandens neprisilietė.

Potingas pradėjo:

— Pone Fordvoteri, ar galiu jūsų paklausti, kaip susipažinote su *Ingrida Osterman*?

Džonis paraudo:

— Internetu, per vokišką pažinčių svetainę.

— Kada tai buvo?

— Beveik prieš metus.

— Ar tikrai ne spalio 22-ąją?

— Tikrai? Kad aš neatsimenu. Gal.

— Ir įdėjote tokį skelbimą: „Šeštą dešimtį įpusėjęs našlys, buvęs kariškis, 14-ojo handikapo golfo žaidėjas, užkietėjęs žygeivis, kuriam

patinka geras vynas ir gardus maistas ir kuris išsprendžia *Times* kryžiažodį per 10 minučių, ieško panašių pomėgių moters draugijai ir galbūt gyvenimui kartu.“

Džonis gūžtelėjo:

— Na taip. Matot, pastaruosius ketvertą metų, nuo tada, kai mirė mano brangioji Eleina, gyvenu vienas. Savo laiku tarnavau Vokietijoje ir, tiesą sakant, vokiečių man patiko, nors pats tuo metu jau buvau vedęs ir į šalis nenuklysdavau. Bet jos mane visada traukė — tokios, regis, tvirtos, pasitikinčios savimi, gyvybingos.

— O kada, pone Fordvoteri, ta ponia ėmė jūsų prašyti pinigų?

— O kam jums tai reikia žinoti?

— Sere, tai gali būti svarbu.

Džonis gūžtelėjo:

— Praėjus maždaug mėnesiui po pažinties. Ruošėsi savaitgaliui pas mane atvykti, bet pakeliui į oro uostą kažkas įsirežė jos mašinon. Sakė, kad buvęs vyras ištuštino visą jos banko sąskaitą. Taigi, nusiunčiau tris tūkstančius eurų, kad sutaisytų automobilį... Ai, ir dar du tūkstančius, kad ligoninėje išsitirtų, ar nepatyrė kaklo traumos — na, kad pasidarytų magnetinį rezonansą ir panašiai. Pasirodo, jos vyras jai nesakė, kad nebemokėjo už ją sveikatos draudimo.

— Tai viskas, ką persiuntėt? — paklausė Potingas.

— Iš pradžių, taip. Na, skola. Po trijų savaitių ji ją grąžino — ir dargi maloniai pridėjo du šimtus eurų. Sakė, už rūpesčius!

— Ji grąžino pinigus? — nustebintas perklausė Potingas.

— O taip.

— O ar po to dar siuntėte jai pinigų? — paklausė Vaild.

Džonis dvejodamas tarė:

— Ji sakė norinti atvažiuoti susitikti, bet kad jos abu sūnus išmetė iš privačios mokyklos dėl tos pačios priežasties — buvęs vyras nebepervedė įmokų. Nusiunčiau jai trisdešimt tūkstančių eurų, kad padengtų kitų metų jų mokslo išlaidas — irgi skola, kaip ir tie pinigai mašinos remontui. Žadėjo pinigus grąžinti, kai tik bus išspręsta sky-

rybų byla ir galės parduoti savo būstą — sakė, kad pagal Vokietijos teisę jai priklauso nemaža dalis.

— Ar dar tai poniai pervedinėjote pinigų, pone Fordvoteri? — kvotė Vaild.

Ėmęs irzti dėl tokio kamantinėjimo, jis atšovė:

— Klausykit, tiesą sakant, visa tai labai gėdinga. Tikrai daugiau nebenoriu apie tai kalbėtis. Gal galit mane nuvežti atgal į oro uostą prie mano mašinos?

Velvetei Vaild, pastaruoju metu dirbančiai finansinių nusikaltimų komandoje, buvo gerai žinoma, kad sukčiavimo auka, suvokdama naujieną, patiria keletą reagavimo tarpsnių. Iš pradžių neigimą, paskui — abejonę, tada — dalinį susitaikymą. Ir tik po viso to ateina suvokimas, pyktis ir galiausiai visų aplink kaltinimas. Dabar ponas Fordvoteris kaip tik žengė šia tragiška seka.

— Mes jus parvešime, — tarė Normanas Potingas. — Bet gal galite pasakyti, kokius dar pinigų pervedimus atlikote Ingridai Osterman, pone Fordvoteri?

— Šiaip jau aš *majoras*, — tūžmingai atkirto jis. — Kam jums to reikia?

— Kaip jau sakiau, sere... majore, tai gali būti svarbu mūsų tyrimui.

— Na, gerai, taip. Porąkart.

— Ir kokius?

Kiek patylėjęs Džonis tarė:

— Iš tikrųjų tai gana nemažas, — vėl užtilęs ėmė apžiūrinėti tuščią telefono ekraną. — Matot, jai reikia pinigų, kad skyrybų bylai galėtų nusisamdyti aukščiausio lygio advokatą, kuris kovotų prieš manipuliacijomis pagarsėjusį buvusį vyrą, o tai gerokai kainuoja. Jos teisinei kovai paskolinau šešiasdešimt tūkstančių eurų. Negana to, vargšės moters mama serga sunkia Alzheimerio forma. Panašu, Vokietijoje nėra tokio dalyko kaip iš sveikatos draudimo išlaikomi globos namai, kokius turime čia. Jos motina, matot, gyvena pas ją na-

mie. Vienintelis būdas, kaip ji galėtų atsilaisvinti ir persikelti gyventi čia, — tai apgyvendinti motiną slaugos namuose. Todėl jai pagelbėjau.

— Labai dosnus poelgis, — tarė Normanas Potingas. — O kokios sumos vertas?

— Už motinos globą metams sumokėjau šimtą dvidešimt tūkstančių eurų.

Džonis nepaisė pareigūnės aiktelėjimo.

— Vadinasi, viską sudėjus, sere, jei neapsigaunu, išeina daugiau nei du šimtai tūkstančių eurų. Ar ne taip?

— Daugmaž. Na, dar ši bei tą esu persiuntęs, — pasakė jis raudonuodamas. — Bet juk tai skola. Ji ją atmokės, kaip kad padarė anksčiau. Ir išvis, kam jums svarbu žinoti?

— Oi, sere, patikėkit, svarbu. Ar galiu jūsų šio to paklausti, majore Fordvoteri? Jūs — turtingas žmogus?

— Turtingas? Ne, visas mano darbas — tarnyba kariuomenėje. Išėjęs į atsargą dirbau labdaros organizacijoje, o paskui apsirgo žmona — motorinio neurono liga. Turėjau mesti darbą ir slaugyti ją ištisai paskutiniuosius dvejus jos gyvenimo metus. Jie išsekino ir mane, ir santaupas. Matot, neturėjome sveikatos draudimo, tad kliovėmės privačios medicinos paslaugomis.

— Bet jūs tai poniai, Ingridai Osterman, visgi sukrapštėte du šimtus tūkstančių eurų?

— Tiesą sakant, aš paėmiau keletą banko paskolų ir pasirašiau vieną iš tų planų, pagal kuriuos prekiaujama mano buto kapitaline verte. Faktiškai buvo užstatyta visa mano nuosavybė. Dar pardaviau kolekcinį „Bentley“, kurį paveldėjau iš tėvo. Bet čia nieko tokio — Ingrida gaus pinigus už tą buto dalį Miunchene ir viską grąžins. — Jis truktelėjo pečiais. — Žinot? Jei ką myli, tai padedi kaip gali, ar ne?

Abu detektyvai į jį keistai pažiūrėjo.

— Aš ją myliu. Mudu ketiname kartu praleisti likusį gyvenimą. Pinigai nesvarbu. Ji viską atmokės, o tada galėsime gyventi iš jai pri teistų per skyrības pinigų.

— Sere, mes jums jau sakėme, kad tokios moters nėra, bet jūs vis tiek nenorite mumis tikėti, taip?

— Ne, ne, jūs tikrai klystate... Kažkur, matyt, kažką supainiojote ir dabar nebesusigaudote.

Normanas Potingas stumtelėjo per stalą jos nuotrauką.

— Ar šitą moterį jūs laikote Ingrida Osterman?

Džonis sekundės dalelę peržvelgė nuotrauką, tada jo veidas nušvito.

— Taip! Bet pala, pala, vyruti, aš ne *laikau*, o *žinau*, kad čia ji.

— Esate tuo visiškai tikras?

— Be jokios abejonės, tai ji. Ką jūs mėginote pasakyti?

Potingas sudvejojo. Jaunystėje jis dirbo kelių eismo policijoje, ir tuo metu pati nemaloniausia pareiga būdavo perduoti „pranešimą apie mirtį“. Pasibeldi antrą nakties į duris ir praneši, kad mylimas žmogus nebegyvas. Tai, ką jis ruošėsi pasakyti majorui Džoniui Fordvoteriui, buvo lygiai taip pat baisu.

O tam tikra prasme gal net baisiau.

5

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Lena parašė žinutę:

Paskubėk! Siurprizas jau laukia ;-)

Tuoju pat atėjo atsakymas:

30 sekundžių!

Jos telefone skimbtelėjus žinutei, tuoju pat pasigirdo skambutis į lauko duris. Nervai įsitempė.

Ji nurijo paskutinius prosekų likučius ir paspaudė telefonspynės mygtuką.

— *Ja?*

— Čia Dyteris!

Sudūzgė užrakto garsas — ji įleido vyrą vidun.

Po minutėlės pasigirdo beldimas į duris. Lena nužingsniavo per koridorių ir atsargiai pažvelgė pro akutę, bet laiptinėje šviesa nedegė, tad buvo pernelyg tamsu ką įžiūrėti. Moteris atkabino grandinėlą ir atsargiai pravėrė duris.

Tada pamatė siluetą ir sudvejojo.

Nespėjus uždaryti, galinga ranka užspaudė jai burną ir nutildė klyksmą. Vyriškis įstūmė moterį vidun, koja užtrenkdamas duris. Tada užkišo koją jai už kulkšnies ir parvertė pasliką ant plikų medinių grindų.

Jis apsidairė žvalgydamasis po butą.

— Kur pinigai?

— Nėra, — įžūliai atšovė ji. — Sakei, kad esi Dyteris Hasas, kad dirbi oro eismo kontrolėje, bet aš žinau, kas esi iš tiesų. Tu — Tundė Oganždimis, ar ne taip?

Jis sustingo. Vyro veide Lena įžvelgė sukylant pyktį.

— Policija labai norėtų žinoti, kur tamsta esi, pone Oganždimi. Aš turiu pažįstamą Miuncheno policijoje.

— Tuo blogiau tau, — atsakė jis.

6

Pirmadienis, rugsėjo 24-oji

Tas nelemtas kemperis galų gale pasitraukė. „Audi“ sustojo prie Lenos Velč laiptinės durų. Bene bus ką pražiopsojęs? Smarkiai supra-

kaitavęs ir svaigstančia galva Andreasas Fogelis pravėrė pasato duris ir išlipo laukan. Jo vos neužkliudė pravažiuojantis taksi.

Bandydamas suimti save į rankas, atitiesė nugarą ir nerangiai pajudėjo, laikydamasis automobilio. Ir tada užmatė, kaip kažkas tam-saus aukštai virš jo iškrito.

Kažkas išvirto iš balkono šeštame aukšte. Iš jos buto.

Pasigirdo duslus bumbtelėjimas, lyg būtų nukritęs bulvių maišas. Akimirka atsijungęs, tarsi stebėdamas filmo sceną, spoksojo į nebejudantį moters kūną, pasimovusį ant tvorelės tiesiai po Lenos Velč balkonu. Dar nesukaupęs pakankamai jėgų nuskubėti prie jos, Andreasas pastebėjo, kaip prasivėrė „Audi“ vairuotojo durėlės, iš automobilio išsoko raumeningas juodukas su kažkokiais dideliais ašmenimis rankoje, kurie sužybčiojo žibintų šviesoje, pribėgo prie jos, supjaustė moters veidą tais ašmenimis, tada nuskuodė atgal į mašiną, kažką laikydamas rankoje. Jam pasiekus automobilį, pro laiptinės duris išėjo dar vienas, dar tvirčiau sudėtas, avintis raudonais batais. Šis nuskubėjo į automobilį, pasikišęs kažką nemažo po savo striuke.

Po kelių sekundžių „Audi“ jau judėjo iš vietos.

Fogelis dvejojo. Tada sugrįžo į savo pasatą ir nusekė įkandin. Jie pralėkė pro raudoną šviesoforo signalą, o jam teko staigiai stabdyti, nes priešais gatvėje jau spėjo pajudėti automobilių srautas. Praslinko ištisos dvi minutės, kol signalas pasikeitė ir jis vėl galėjo juos vyti. Fogelis kurį laiką nutrūktgalviškai lėkė iš paskos, bet savo persekiojamos „Audi“ daugiau nebepamatė. Kokias dešimt minučių pavažinėjo po aplinkines gatves, tikėdamasis ją rasti, bet nesėkmingai.

Pagaliau pasidavė ir keiksnodamas pasuko link savo buto. Ir svarstė, ką padarė tipas su dideliu peiliu.

Suprato, kad netrukus tą sužinos. Mėšlas.

Jis susimovė. Garsiai keikėsi, rėkdamas į langą. Jis taip neklysta.